

PROF. DR. SC. VINKO JURČIĆ, DIPL. ING.
(D Klobuk-Hercegovina, 22.lipnja1921., Zagreb, 16.siječnja 2007.)

Vijest o smrti Prof. dr. sc. Vinka Jurčića, istaknutog znanstvenika, pedagoga, stručnjaka i nadasve plemenitog i časnog čovjeka bolno je odjeknula u srcima njegovih najbližih, brojnih prijatelja, kolega i svih koji su ga poznavali. Umro je sin ponosne Hercegovine, koji je neumornim radom na razvoju i unapređenju hortikulture znanosti, nastave i struke u Hrvatskoj i Bosni i Hercegovini ostavio neizbrisiv trag. Prof. dr. sc. Vinko Jurčić proveo je djetinjstvo u rodnom Klobuku (kotar Ljubuški), od kuda se nakon završetka osnovne

škole upisao u glasovitu Franjevačku klasičnu gimnaziju na Širokom Brijegu, u kojoj je tada predavalo 15 doktora znanosti. Gimnaziju je pohađao od 1934. do 1942. godine. Na solidnoj osnovi obrazovanja u toj školi gradio je svoj hram duha i kulu životnih ideala, baš kako je T. Ujević pjevao „Čovječe tijelo hram je duha i živa kula ideala“. Slijedeći svoju zvijezdu vodilju prošao je teške dane zbog ljubavi spram mučeničkom domu. Ponijeli su ga stihovi S.S. Kranjčevića:

Ne ljubiti tebe mučenički dome
za tebe ne dati isti život svoj
Oj kak' bi moglo kada na tlu tvome
S mlijekom majke duh usisah svoj.

Prošao je Križni put, tu najveću tragediju hrvatskog naroda od Blajburga do Osijeka, po završetku Drugog svjetskog rata. Još veću, tragedija mučeničku smrt, doživjeli su njegovi profesori, na Širokom Brijegu između kojih su jedanaest zaklali tamošnji partizani u jednom danu. Prof. dr. sc. Vinko Jurčić bio je poetska duša. Posebno je volio Ujevića, čijih se stihova sjetismo u tjeskobnom momentu prilikom oproštaja na zagrebačkom groblju Mirogoj.

I sve je danas prazno beskonačno,

a vjetar puše, puše bezutješno
na gole duše koje neprestano
ištu i grle beznadno i beskrajno
ili ovih: I livam zvona
I livam zvonike
I livam zvonare
I potežem, ne znam koji konopac
Zvonari svemira uže me poteže u vis.

ili ovih: Tako ako si me pustio oazi
Da i moje biljke šiknu žarom neba
Vrati oči k meni i pomnjivo pazi
Da li cvjetan imam temelj što mi treba ?

Uvjereni smo da će Svevišnji našem Prof. Jurčiću osigurati pristup oazi, da će njegove biljke i njegova djela šiknut žaru neba i da će imati temelj cvjetni, jer je pejzaž i cvijeće u srcu nosio, a znanje i ljubav o tome na druge prenosio. Prof. Jurčić je volio stihove svog hercegovca drinovčanina, strastvenog senzualca A.B. Šimića kojih smo se nad njegovim odrom sjetili.

Čovječe pazi
da ne ideš malen ispod zvijezda
Da cjelovitog tebe prođe blaga svijetlost zvijezda
da ni začim ne žališ
dok se budeš zadnjim pogledima rastajao od zvijezda
Na svom koncu
mjesto u prah
prijeđi sav u zvijezde.

ili ovih: Bože budi nad mojom glavom moja pratilica zvijezda
Bože hvala ti na daru vjere da smrt nije rastanak

Dakako, sjetismo se i velikog Matoša, koje si često citirao:
One noći sam Gospodin stisnuo je moje vjeđe
O Bože, Bože moj, opet te gledam
I hvala ti na daru tvom.

Vjerujemo da će biti tako jer smo Prof. Jurčića uvijek doživljavali kao časnog, moralnog kršćanina i domoljuba.

Nakon teškog i trnovita puta kojim je u teškim ratnim godina prošao upisuje se na Poljoprivredno šumarski fakultet u Zagreb, gdje je diplomirao 1958. godine. Na istom je fakultetu 1976. godine postigao i doktorat znanosti s tezom „Fitoekološka istraživanja o kontaminaciji prostora Zagreba olovom“. Radio je u više radnih organizacija. Od 1947. do 1950. godine u Hrvatskom kulturnom klubu „Napredak“ u Zagrebu, od 1952. do 1955. godine radi u organizacijama „Narodni park Maksimir“ i „Sljeme“, ustanovi za upravljanje park šuma grada Zagreba. Istakao se u radu kao voditelj njege, uređenja i funkcioniranja povijesnog parka Maksimir. Od 1958. do 1964. u Vrtlarskoj školi „Arboretum Opeka“ najprije kao nastavnik a potom 4 godine kao direktor. Pod njegovim vodstvom škola je doživjela pravi uspon. To je rezultiralo obnovom perivoja, utemeljenjem proizvodnih pogona za rasadničarstvo i staklenika, što je bilo nužno za praktično obrazovanje kadrova. Nakon toga prelazi u poduzeće za gradsko zelenilo grada Zagreba „Flora“, gdje predano i uspješno radi na unapređenju uzgoja, prometa bilja, zatim uređenja otvorenih gradskih prostora itd. Na tom poslu izradio je 30 projekata, koji su realizirani. Nakon više od 20 godina stručne profesionalne prakse godine 1971. prelazi na Poljoprivredni fakultet u Zagrebu, gdje nastavlja tradiciju svojih prethodnika Prof. Zdravka Arnolda i Prof. Elze Polak. Predavao je više predmeta i proširio područje djelovanja Zavoda za vrtlarstvo i osnovao novi Zavod za ukrasno bilje, krajobraznu arhitekturu i vrtanu umjetnost. Od dva enciklopedijska predmeta osmislio je i uveo sedam novih stručnih predmeta. Aktivirao je i proširio ranije osnovani interdisciplinski poslijediplomski studij. u rad kojeg je uključio vodeće znanstvenike i stručnjake (E. Polak, B. Milić, D. Ogrin i drugi). U to vrijeme diplomiralo je više magistara znanosti, a obranjeno je i 7 doktorskih disertacija. Uz to Prof. Jurčić s B. Šišićem osniva 1982. Centar za povijesne vrtove i razvoj krajobraza u Dubrovniku. Osnovao je Društvo za kulturu pejzaža i bio njen predsjednik. Bio je član više domaćih i međunarodnih znanstvenih i stručnih društava. Napisao je velik broj znanstvenih i stručnih radova, izradio velik broj projekata, od kojih su neki nagrađivani, veći dio realiziran, a neki čekaju realizaciju. Osim toga bavio se i prevođenjem

stručnih knjiga sa njemačkog na hrvatski jezik. Velik je znanstveni, pedagoški i stručni opus Prof. dr. sc. Vinka Jurčića, pa ga nije ukratko moguće niti spomenuti. Za svoj rad i doprinos društvu predsjednik R. Hrvatske Dr. Franjo Tuđman odlikovao je Prof. Jurčića Redom Danice Hrvatske. Prof. Jurčić je u srcu nosio svoju dragu Hercegovinu, ljepotu njenog krajobraza sa smaragdno zelenkastom Neretvom. Često nam je o njoj pričao kao najljepšoj rijeci na svijetu. Ponovno se sjetismo Matoša koji pjeva:

Ali oči uzdignute
K strani lete ah onamo
Gdje od drage domovine
Svako jutro sunce sine

Znali smo da je u njegovim mislima i da mu je pogled često u Hercegovini. Dugo ćemo pamtiti plemenita djela Prof. Jurčića, njegovo zalaganje za čist i zdrav okoliš, za drvorede našeg Zagreba, za zeleni i cvjetni ures grada, njegov znanstveni, stručni i pedagoški rad i cjelokupni moralni nadzor kojim si zračio. Iskreno zahvaljujemo za sve dobro koje je drugima nesebično davao i neka mu je laka hrvatska gruda koju je toliko volio. Neka je slava i hvala Prof. dr. sc. ing Vinku Jurčiću.

Prof. dr. sc. Ivo Miljković
Prof. dr. sc. Branka Aničić